

Historien bakom Dansföreningen West Coast Jitterbugs - dvs, "WCJ"

Idén till att det borde skrivas något om hur föreningen bildades och hur vi har snirklat oss fram till dagens WCJ föddes under vårt eget "Oldtimers Talk". Ett event som hölls i en knökfull Lilla Salen på Forum i samband med föreningens 30-års jubileum 2013-06-07. Oldtimers som var med den gången var bland andra Lena Malony, Ulla Hansson, Nisse Lillkung, Ola Kvarnbo, Anneli Elmander, Anders Nordin och många andra som dyker upp här i texten. Sen tog det tyvärr en väldigt lång stund att få ihop texten, hitta bilder och klippa i filmer¹.

Ursprunget till att det idag dansas Lindy i Göteborg hette egentligen Kerstin Linder från Stockholm som studerade i Göteborg. Men, de kurser hon höll på Rotary Studenthem, då allt började, hade bara två kursnivåer, nybörjare och fortsättning. Det visade sig ju vara precis så kul med Jitterbug (Lindy) som man kunde tro. Men, när folk från stan hade gjort dom två kurserna så fanns det således ingen högre nivå och inga sociala aktiviteter. Eftersom ett antal kursdeltagare ville gå vidare och dansa mer socialt, och lära mer, så bildade man helt enkelt en förening. Den första blivande WCJ-medlemmen som gick kurs hos Kerstin var Lena Malony. Med i den första jitterbugförening som bildades var dessutom Raivo, Christer, Christina, Asker, Annie, Bertil och några andra. Bertil Eriksson fick bli den förste ordföranden. Ett mycket bra val eftersom han hade en ordförandeklubba! Det blev också en tidig kick för gruppen med SM i Jitterbugg som gick på Vågen i Folkets Hus vid Järntorget 1983 (Lindy kom inte att bli det vanliga namnet förrän in på 1990-talet)². Det finns fortfarande filmer från den tiden som visar detta viktiga SM 1983. Där får man se något helt annat än det vi brukar dansa nu för tiden. Det som dansades skulle man nog idag kalla något mellan Boogie Woogie och Jive, upprätt, med raka ben och snabba sparkar med sträckt vrist. Vad de som var med minns bäst var de svenska mästarna, Anki och Jörgen från SSS. Dom var inte bara suveräna på akrobatiken utan också akrolärare på Herräng. Akro ju var en mycket stor och viktig del av dansen på den tiden. (WCJ-1-SM 1983 - https://www.youtube.com/watch?v=boQO_OacfKU&feature=youtu.be). Filmen visar uppvärmning för en omgång av par i Jitterbug och sedan de tre första tävlingsparen. Allt väl så långt, men som man hör på filmen från SM så var det inte direkt swingmusik med storband som man dansade till, utan det kan väl kanske kallas 50-talsrock. Den dansstil man har är också rätt långt ifrån det som vi idag kallar lindy.

Det fanns många förslag på föreningsnamn till att börja med, men till slut blev det enighet kring West Coast Swingers (WCS) - trots att man tidigt egentligen anade att det kunde ha flera betydelser. Däremot var det långt senare som det gick upp för gänget att det också fanns en dans som heter West Coast Swing. Det första gänget ville gärna att namnet skulle associera till både musiken, föreningen i Stockholm (Swedish Swing Society - SSS) och visa att det verkligen svängde om dansen. Lena Malony ritade en logga som snart fanns i rött på vita tröjor och dessutom på ett antal olika dekaler.

¹ Samtidigt, en "disclaimer": Varken denna eller andra historieber beskrivningar är kompletta. Det kunde alltid skrivas mer - om både fler personer och mer om fler händelser, och det kunde beskrivits annorlunda. Men det finns plats för mer! För den som vill lägga till andra avsnitt så är det bara att skriva och skicka in. Om det skulle finnas rena faktafel i texten, eller någon skulle känna sig illa berörd av vad som beskrivs, så ska du absolut höra dig.

² Jo, samma Vågen som Nationalteatern sjunger om i "Livet är en fest", där det var "...knuff å trängsel, inte många log..."

Det kämpades på i föreningen ett tag utan tränare och lokal, och med ganska få medlemmar. Utan tillräckligt med medlemmar så beslöts det att föreningen WCS skulle ta time-out ett tag. Samtidigt fanns Ulla, som var på Chalmers, och några andra som också övade dans. Efter knappt ett halvår med time-out fick några av de gamla medlemmarna höra talas om att det tränades jitterbug i en källare på Chalmers. Man får nog ändå säga att det blev en ganska lagom time-out, för rätt snart så var föreningen uppe på dansgolvet igen. Till det andra konstituerande mötet som hölls på Chalmers Cafeteria 13/12 1985 så dök det upp tre från den gamla styrelsen och kanske åtta nya. Bland de åtta nya fanns några som sen skulle bli långlivade medlemmar som Nisse Lillkung, Bosse och Eva Åström. Från den "gamla" styrelsen fanns ordförande Christer och Lena (WCJ-2-konstituerande). En lång period blev det sedan rätt ofta just i källaren på Chalmers som föreningen hade sin "träningslokal". Inte sällan i konkurrens om utrymmet med ett annat udda gäng som senare skulle bli ännu mer kända än dagens WCJ (får nog ändå erkännas); Galenskaparna / After Shave. Tränade gjorde man till att börja med inte bara på Chalmers utan i vilken lokal som helst man kunde komma åt på stan. Nisse var ju redan en van dansare med många sorters danser och Ulla var en god 10-dansare. Bosse och Eva liksom Nisse skulle sedan i många år vara de verkliga stöttepelarna och de STORA-fixarna i föreningen. Sedermera, långt senare, skulle dessutom både Nisse och Lena bli hedersmedlemmar i föreningen³. Å hur det egentligen gått till å hur det sedan rullat på för föreningen, och hur mycket som har hänt fram till vad vi ser idag - närmare 35 år senare, beskrivs i grova drag i det följande.

Undervisning

Det var utan tvekan Stockholm Swing Society - SSS, som var den stora och tongivande föreningen i Sverige vid den tiden. Första gången någon åkte på kurs utanför Göteborg blev redan i mars 1983 då Raivo, Bertil och Lena åkte till Stockholm för att få tips och råd, men mest för att titta på en jitterbugtävling. Med hem till Göteborg kom en musikkassett med utvald musik och löfte om att det skulle komma en videokassett med instruktions- och inspirationsmaterial.

Som en följd av stockholmsresan så kom då till slut den där viktiga videokassetten skickad från SSS till Lena. Där fanns inspelade turer och korta slingor - som exempel på bra grejer man kunde lära ut. Problemet var dock att kunna se på kassetten. Ingen av de då aktiva ägde en videobandspelare. Det fick bli så att Lena såg den hemma hos sin kusin. Då gällde det att försöka memorera vad de gjorde på filmen -utan att det fanns slow-motion på spelaren. Det blev således till att backa bandet till ungefär rätt ställe, se sekvensen igen, och upprepa igen å igen tills man trodde att man kom ihåg bådas rörelser. Filmen var en upptagning från första året på Herräng, och den första utländska instruktör som kom till Sverige 1982, John Clancy från USA. Som synes påminner detta något om filmen från SM, med en kanske något stel form av dans och undervisning) där han hade satt ihop slingor att lära ut (WCJ-14-Clancy <https://www.youtube.com/watch?v=vzgYaybRi9I&feature=youtu.be>). Det går ju rätt fort och ljudet är väl sådär på den gamla VHF-kassetten, som ju dessutom är sliten. Det var detta som Lena skulle memorera och förmedla. Sedan gällde det dessutom att försöka få den något motsträviga

³ Det finns såklart många fler som kanske borde nämnas för insatser i stort och smått för föreningen, till exempel alla engagerade styrelsemedlemmar genom åren, men tyvärr så får inte alla plats här.

partnern Bertil, som Lena skulle undervisa ihop med, att göra det som hon trodde sig ha sett⁴. Tillsammans skulle sedan dom två lära ut materialet från kassetten till alla andra i föreningen. En förening som då bestod av kanske tjugotalet medlemmar.

Det fanns ju inga egentliga lärare att tillgå, utan alla bara dansade och försökte inspirera varandra och så la man till allt man kunde komma ihåg från filmen. Vem blev då lärare efter att föreningen kom igång? Lärare, eller ledare, ja det blev väl ungefär den i Göteborg som hade dansat ett år eller nått och som ville undervisa. Efter resan till Stockholm var ju de två första frivilliga ut i centrum på cirkeln som lärare givna; Lena å Bertil, plus senare Nisse och Ulla. De första inbjudna lärarna till Göteborg kom att bli Bosse och Gabriella från SSS. Ett par som hade varit med på tävlingen i Stockholm och som hade, vad Lena beskriver som, "*jättläckra akroinslag!*".

Inte var det bara gott om gympakläder i härligt grälla färger, som syns på filmen från SM 1983, och det var lika tätt mellan benvärmarna. Helt normalt, för inledningsvis så var det alltid gympakläder som gällde för alla. I princip ingen hade ett enda plagg som var retro av någon sort. Egentligen var det inget som var rätt och heller inget som var fel. Det var egentligen ingen som ens tänkte i dom banorna. Först ett antal år senare, när det började bli fler som hade en videobandspelare hemma och man sett lite fler gamla filmer, inte förrän då började detta med retro dyka upp. Det hade också ett samband med de mera organiserade uppvisningsgrupperna. Det var först efter ett antal år då de första killarna låtit sy upp egna "*Zoot Suits*", som det också började användas mera tidsenliga klänningar även bland tjejerna. Men då bara när det var dags för fest. Det var tveklöst skrikiga färger på träningskläder som gällt som danskläder till vardags fram till närmast nutid.

En nybörjarkurs de första åren innehöll såklart(!) minst fem avklarade akron på de tio lektioner kursen innehöll. Redan under första lektionen ingick att börja tajma ett lyft ihop med sin partner: "*1-2-å3 - upphopp*". Gång två så flyttades föraren runt följaren 180 grader för att landa på andra sidan – dock med huvudet uppåt hela tiden... Gång tre brakade det löst med att hoppa dra och slita i varandra lite mera våldsamt. Akrobatiken, sett såhär i efterskott, fungerade förvånansvärt bra. Tyvärr så fanns det såklart undantag och alla som anmälde sig till kurser och som ville prova dansen var ju såklart inte skapta för akrobatik. Det var ju en del olyckor som gjorde ont och det blev en del läkarbesök. Detta med riskerna var också en faktor som blev ett bekymmer för styrelsen, trots att föreningen i och för sig var med i Danssportförbundet. Problemet var bara att den försäkring som ingick den vägen täckte mycket, men det som rörde sig om "*akrobatik, trampolin och liknande*" var friskrivet i försäkringen. Den "*högsta*" nivån på akro nådde nog (starke) Glenn och (orädda) Annette som gjorde det häftiga lyftet med handflata mot handflata på raka armar som få kan upprepa (WCJ-3-armstående). Bilden är på ett liknande lyft från Glada Göteborg med Stefan och Sanna 2007, men med stöd på axlarna⁵. Sakta, men först efter många år, blev det också färre som såg akrobatiken som det allra viktigaste i dansen, utan fler och fler kom allt mer att fokusera på dansen på golvet.

⁴ Även om videobandspelaren, i VHS format, som skulle bli det vanligaste, kom till Sverige redan 1976, så var det en väldans dyr pjäs med väldigt få funktioner å samtidigt som det fanns väldigt lite filmer att se under många år i början (en videobandspelare kostade från början 15 - 20.000 i 2016-års pengar).

⁵ I filmen från SM-1983 i inledningen finns ett liknande lyft av det bortre av de tre tävlingsparen.

Detta trots, eller kanske tack vare, att uppvisningsgruppen Jump Session tillkom inom föreningen. Johan Burell och (den blivande frun) Sanna var kanske dom som tidigt var mest drivande för uppvisningarna. Även om det blev mindre akro i kurserna så blev det snarare både mer och värre akron i allt högre tempo som skulle bli något av grejen inom gruppen. Jump Session drogs igång som en utveckling av vad som redan fanns i olika former och ideer om uppvisningar. Gruppen nådde sin absoluta höjdpunkt med den uppsättning på närmare två timmar och 15 föreställningar som sattes upp på ett nästan ombyggt Forum i samband med föreningens 20-års jubileum 2003⁶. Ett år av jubileum som vi som var med minns med glädje och där ordförande Torbjörn Wide verkligen hade mängder med trådar att hålla ordning på⁷. Jump Session hade kanske sin dansmässiga höjdpunkt, men också sin höjdpunkt när det gällde aktivitet 2003. Genom åren hann det med att repas in massor med olika nummer som kom och gick, men Djungelslingan hängde med ett längre tag (WCJ-4a-djungelslingan). Men även det roliga har ett slut. Efter verkligen mängder med uppvisningar under sina ungefär 15 år, så hölls den sista 2009⁸. De flesta av dom som dansar idag, och som kan nått om akro och kan göra några akron, har Magnus Enarsson och Emma Rex (senare båda Rex) att tacka för vad man kan. Båda var med i Jump Session och vem minns inte allsidige Magnus trollerikonster under föreställningarna 2003. Dom båda har under åren hållit ett rejält antal kurser, och i både lätt akro (följarens huvud är hela tiden uppåt) och avancerad akro (huvudet är delvis nedåt), fram till 2012. Det finns också exempel på udda "akro" man bara delvis lärde ut (WCJ-4b-GladaGBG07)⁹.

Det som dom flesta idag kallar bounce hade egentligen inget namn i början. Om det var något så var det beat, men har också haft det udda namnet "hålgung". Som i sin tur kunde delas upp i vad som kunde vara både "hel-gung" men också "halv-gung". Termer som nog inte har någon bra översättning idag - utom möjligtvis just bounce.

Swingouten - som ju är något av basen i dansen - är också turen som det alltid tycktes vara fel på. Det har ju funnits en hel del varianter som varit både rätt och fel genom åren. Runda, ovala, raka, snabba, då följaren vänt sig utåt, och den mera inåtvända, lite blyga, swingouten. Under de första åren var det nästan så att varje år fanns det en ny variant att lära in när man kom till Herräng. Den som Lena kallar "säkerhetsnålen" var kanske den vanligaste, eller mest långlivade, varianten. Som allt i början så skiftade stil och smak snabbt - för det fanns inte så många man kunde ha att se upp till - eller ha som föredöme, och försöka kopiera från. Mest så för att det fanns ju knappt ett halvt dussin bra par i Sverige, som nästan alla på den tiden såg upp till. Det var ju ännu 20 år kvar tills det skulle dyka upp dansfilmer på Youtube. Istället var det ju en guldgruva de där videobanden som Herräng började sälja på sent 1980-tal med kurssammanfattningar av vad som hade lärts ut av de olika lärarna¹⁰.

⁶ Promotion filmen finns fortfarande på nätet med bilder från diverse ställen: www.youtube.com/watch?v=H6X9hgUumu8

⁷ Här finns Ordförandes tankar från SwingJournalen, efter att jubileet är avklarat - och det mesta av dom tankarna är närmast tidlösa och kunde nästan sagts om föreningen idag (WCJ-5a-Swingjournalen).

⁸ Något komiskt så lever namnet faktiskt kvar på ett av de mest berömda av läger, Camp Jitterbug i Seattle. Där finns ett stående inslag med "The Jump Session Show" - trots att "riktiga" Jump Session från Göteborg aldrig har varit med i showen...

⁹ Hela bildsekvensen av Stefan och Sanna från Glada Göteborg 2007 finns här (WCJ-30-a till d).

¹⁰ Just videoband är något som föreningen fortfarande har en ganska rejäl samling av - något att digitalisera för den som vill se massor med dans - och som har utrustning och tid...

Eftersom man inte riktigt hade regelbunden tillgång till bra lärare, och heller inte kunde se film så lätt, så gick utvecklingen trögt; få hade någon egentlig kunskap, det var få influenser utifrån och få var bra. Det var inte sällan så att det man lärde sig inledningsvis som nybörjare var korta eller längre slingor / rutiner. Sen var det också detta man använde sig av socialt. När man bjöd upp så fick man således fråga om den andre t ex kunde "California rutinen" - om man skulle kunna dansa bra ihop. Redan inledningsvis var det ändå till stor del det sociala som gällde. Även om det, till skillnad från på senare år, ändå fanns något enstaka par som tävlade (WCJ-5b-lokal-TV <https://www.youtube.com/watch?v=OnDAZsapkw&t=3s>).

Föreningen

Medlemmarna hade ju velat att namnet på föreningen skulle låta engelskt, det var ju ändå en amerikansk dans, och West Coast Swingers lät ju bra. När det sedan kom fler till Herräng från utlandet och man kom mer i kontakt med engelsktalande så blev det ju allt mer uppenbart, och fler och fler förstod ju, att det bjöds fantasifulla möjligheter när det gällde tolkningar av namnet. Sen fanns det ju en annan dans, West Coast Swing, som ju namnet också lät förvillande likt. Samtidigt undrade ibland även folk på hemmaplan "vad gör ni egentligen?" Därtill fanns det också dom som nyfiket hörde av sig och ville vara med på någon av WCS's, till synes upphetsande, arrangemang: "När har ni era fester - jag är väldigt frisinna, jag kan väl få komma med?" (WCJ-6-Kursaffich 1989). Även när föreningen skulle registreras hos danssportförbundet under det namnet så blev även det problematiskt, men av helt andra skäl. Anglosismer var nämligen förbjudna i föreningsnamn, vilket man fick gå runt genom att kalla föreningen "Dansföreningen West Coast Swingers"¹¹.

Som redan nämnts så var det en relativt liten grupp med medlemmar från början. En påtaglig skillnad mellan de inledande tio - femton eller nått åren, och vad som skulle komma sedan, var att allt var enkelt och kanske rent av påvert som arrangerades. Till första årsmötet efter nystarten så fanns det kanske 30 - 40 som var med. Kärngänget bestod sedan av sådär 40 - 50 under en följd av år och även om det hölls en eller några kurser per termin så var ändå tillväxten rätt svag. Så fortsatte det i princip fram till slutet 1980-talet och en bit in på 1990-talet innan tillväxten tog fart (WCJ-7-aktivitetsplan-1990). Det var först då som föreningen började få betydligt fler betalande och aktiva medlemmar. Med fler medlemmar gick det också att börja utveckla alla typer av arrangemang, ha en stabil uppvisningsgrupp och generera ett ekonomiskt överskott inom föreningen. Med bara några få kurser och ganska få medlemmar så var heller inte omsättningen i föreningen särskilt stor. Jämfört med dagens på över två miljoner, så kom inte första året med över 100.000 i omsättning förrän 1993 (WCJ-8-resultat-1992-93). Även om det kunde synas vara lite aktiviteter som genomfördes under året så var det också få som skulle utföra det (WCJ-9-Verksamhetsberättelse-1992/93). Vid den tiden kom också hjälp utifrån som skapade ett extra intresse. Den svenska filmen "1939" som skapade rubriker 1990 gav bredare medvetenhet för dansen eftersom filmen blev en sådan succé. Mycket för att det fanns danssekvenser med i filmen som innehöll vad som i stort sett var hela lindyeliten från Stockholm. Bland dom var det Ivan å Bettan, fast egentligen från Luleå, som fick störst uppmärksamhet för sin höga "charleston split". Något som gjorde intryck och som många talade om - och frågade efter att få lära sig redan på

¹¹ Å egentligen heter vi därför fortfarande "Dansföreningen West Coast Jitterbugs"

nybörjarkursen¹². Senare kom även succé filmen "Swing Kids" 1993 med en lång sekvens av helt halvt vild dans i Hamburg. En sekvens som i filmen utspelas 1939¹³.

Filmerna här har sin handling strax innan Andra Världskriget och det var ju faktiskt så att det fanns jitterbug i både Sverige och Göteborg redan vid den tiden. En av dom allra tidigaste bevarade svenska beskrivningarna av hur man bär sig åt, och som ännu finns tillgänglig, är den från Jeppsons Dansskola i Stockholm (WCJ-10- Jeppsons). Den som vill ska såklart prova dom tankar som finns här om dansen. Instruktionen är från 1944, där några delar kräver en modig följare! Vid samma tid i Göteborg var Rota (som Rotundan kallades) den viktigaste dansbanan och sommartid Stora Dansbanan. Rota var egentligen det vi idag kallar Rondo, medan Stora Dansbanan låg där Lisebergshallen ligger idag. Stora Dansbanan hade funnits sedan parken invigdes 1923, och kom sedan att byggas om till vad som kallades Jazzen. Ett ställe som vi alla missat, men som hade både Count Baise och Duke Ellington på scen under invigningsåret 1963. Jazzen hade länge det då berömda Malte Jonsson Storband som sitt husband, men lades ner 1978 för att ersättas av Lisebergshallen. Även Rota byggdes om och till för att återuppstå som Rondo 1958. Billigast var det dock att dansa på Polketten. Om det var Rota (Rotundan) som var viktigast vintertid så var det Polketten som var viktigast sommartid. Här var det också billigast att dansa - två danser kostade länge 10 öre - och det var länge det viktigaste stället i Göteborg för både socialdans och tävlingar i Jitterbug. I Göteborg, som i Harlem på sin tid, så var dansen helt spontan, man lärde av varandra. Man kan ju få intrycket av att det var ju vildare desto bättre som gällde och väldigt få steg togs som hade sitt ursprung i kurser¹⁴. Den troligen mest prestigefulla uppvisning i jitterbug som genomförts i Göteborg var nog på Rondo den natten Göteborg fick riktigt självförtroende och fick en äkta Champ - en regerande Världsmästare i Tungviktsboxning. Det vill säga att uppvisningen i Jitterbug kördes i väntan på att Radio-Luxemburg skulle börja sända boxningsmatchen mellan Ingo (Ingemar Johansson) och Floyd (Patterson) från Yankee Stadium i New York - som i Sverige började vid 03.30, morgonen den 27 juni 1959¹⁵.

Musik och uteaktiviteter

Inledningsvis var detta med att kunna spela musik ett riktigt stort problem. Jazzmusik som spelades ute på ställen var nästan helt fokuserad på att man skulle sitta ner och artigt "spisa" - och självklart applådera alla fina solon musikanterna fick till. När det var dags att få till dans utanför det som föreningen själv arrangerade, så var det antingen nödvändigt att "party-crasha" eller att se till att ha med egen musik. Ett av många sådana exempel under de tidiga åren var på Jazzfestival Smögen, där ett dansglatt gäng från föreningen crashade in. Ett annat ställe som man ofta besökte, lite mera organiserat, var däremot jazzen i Onsala. Att det blev så berodde mycket på att de två väldigt aktiva medlemmarna, Bosse och Eva Åström, bodde i Onsala. Ett annat exempel på dans i andra sammanhang är från en av många dansens dag på Frölunda Kulturhus och där man kan se

¹² Samma tur finns här, men något mindre spektakulär, med Daniel och Åsa Hedman (fd. Palm).

www.youtube.com/watch?v=q8nw8zuAyEY Själva filmen tycks bara ha ett enda klipp på Youtube (men utan dans):
www.youtube.com/watch?v=IWwa4Dv39Y

¹³ Här finns den mest berömda sekvensen från filmen: www.youtube.com/watch?v=SHcBYGN-3uM (visserligen är filmen huvudsakligen inspelad i Prag, men handlingen utspelade sig i Hamburg 1939). From Old-Timers-Talk på Herräng vet vi att ingen av dom som är med på filmen egentligen kunde dansa, utan man kunde bara just det man gör på filmen – ibland syns det...

¹⁴ Visserligen ett klipp hos SVT från Nalen, men det kunde lika gärna ha varit från Polketten eller Rota – ingen försiktighet med akron mitt ibland alla andra dansande här inte – ta absolut inte efter! www.oppetarkiv.se/video/1806966/journalfilm?ac=jitte

¹⁵ För den som inte vet hur det gick så vann Ingo på knock-out i tredje rondan - efter att ha slått ner Floyd sju(7!) gånger.

att det är sant som Nisse säger "att Lena var som en fjäder i magen då" – lägg märke till hur evigt länge hon står på händer på hans axlar. Detta var mera av ett tillfälle för spontandans på scen än en organiserad uppvisning (WCJ-11-Frölunda <https://www.youtube.com/watch?v=uYJnVVKVFNQ&feature=youtu.be>). En annan ide till att ordna dans som lånades utifrån var detta med Lindy in the Park som redan fanns i New York. Även detta togs till Göteborg och har nu körts en gång i veckan i Slottsskogen sedan en blygsam start i mitten på 1990-talet. Något som således är ännu en gammal god tradition värd att vårda (WCJ-12-LIP).

En närmast förlösande händelse ihop med live-musik här i stan blev ett besök på Jazzhuset på sent 1980-tal där Nisse, Lena och några till var med. Eftersom man gick upp på golvet och dansade bland de andra, som då dansade olika varianter av tryckare, så blev det plötsligt en helt annan nerv i musiken från Vintage Jazz Big Band som spelade. Det blev genast lite av en tävling med olika utmaningar mellan band och dansare - vi kan dansa såhär, kan ni spela lika fräckt och spännande? Det fanns plötsligt en relation mellan band och dansare där man peppade varandra som ingendera sidan upplevt innan. Bosse Lövgren, som var kapellmästare för VJB, bjöd in till nya besök på Jazzhuset och det hela blev början till ett långvarigt ömsesidigt utbyte mellan bandet och WCJ. "Väldigt kul att spela för er eftersom ni utmanar vårt spel med er dans" som Bosse sa. Bandet ordnade också egna spelningar en gång ibland på Götahof på Bellmansgatan under många år. Ett ställer där det både gick, och man fick, dansa¹⁶. Vintage Jazz Band är fortsatt ett band som ibland spelar på Dukes Place – fast då troligen med rätt många nya medlemmar i bandet, eftersom medelåldern var ganska hög redan för 25 år sedan.

Kassettbanden hade på allvar börjat ersätta LP-skivorna i vinyl från sena 1980-talet, men att hålla kurs med musik på kassetter var fortfarande en komplicerad historia. Det hade inte alltid varit så uppskattat av dom som var kursdeltagare att tänka-bort att det raspade så illa från välanvända vinylskivor när det var undervisning. Just det blev i alla fall bättre med kassetter, men det var ändå problematiskt. Det gick visserligen att hålla reda på var en låt började med hjälp av räkneverket på spelaren, men att hitta till ett speciellt ställ i låten var ofta närmast hopplöst. För att lite lösa det problemet blev det istället till bara att ha låtar i samma tempo på en kassett. Som tur var för föreningen och tillgången på musik, men inte för Nisse, så hade han knäproblem en period och ägnade då mycket tid åt musiken. Det som fanns var först och främst ett antal Tommy Dorsy skivor och alla låtar på dessa räknades vad gällde takten och spelades sedan in på olika kassetter så att alla låtar på kassetten fick samma tempo. Totalt blev det åtta kassetter med riktig tempoordning från 28 – 70 tempo, förutom rejält med blandkassetter (olika låtar med olika artister i olika tempon). Raspigt även det såklart, men ändå mycket bättre. Det var sedan dessa kassetter som blev basen i föreningens första gemensamma musikaliska bibliotek.

Föreningen hade ju inte riktigt någon blomstrande ekonomi direkt, och det kom att dröja innan man kunde köpa den första bergsprängaren med CD-spelare. Det var en ny tid på gång, igen, och nu började det sakta bli allt vanligt med CD-skivor. Det mesta blev ett stort steg lättare med CD

¹⁶ Samma lokal där lördagsfesten hölls på 2015-års Göteborg Lindy Exchange

skivor än vad det hade varit med kassetter¹⁷. Å historien kom att upprepa sig igen på samma sätt som det blev när man övergav LP-skivor av vinyl för att övergå till kassetband. Nu gick det lättare att ta med musik och att direkt välja låtar – plus att det aldrig blev bandhärvor i spelaren. Något som det inte så sällan blev när man höll på och körde fram och tillbaka på samma ställe med en kassett. När väl CD-skivan tagit över så la speciellt Mikael Hedlund rejält med tid på att få fram och organisera de tjocka CD samlare med kanske 200 skivor som alla lärare länge hade tillgång till. Det kom såklart ännu en ny musik-revolution och den blev digital. Nu blev det dags för digitaliseringen av allt detta som Janne Börjesson gjorde. Sedan in med detta på rejäla stationära datorer med stora skärmar som det ställdes upp en i varje sal. Förutom att han även skaffade fram datorerna. Men varken utvecklingen eller tiden stannade inte för att Forum nu hade fått en dator i varje sal. Alls inte, utan även dom datorerna har idag hunnit hamna i en container på en återvinningsstation. Sen blev det spellistor som alla lärare och DJs hade digitalt i sin egen dator och nu så är det streaming via Spotify som gäller. Samtidigt går det ju inte att förneka att alla de tre, först Nisse, sedan Mikael och senast Janne, hann skaffa sig både en djup och bred kunskap om swingmusik genom all tid man la ner. Egentligen är det rätt fantastiskt att föreningen under sin livstid lyckats gå igenom så många omvandlingar - från vinyl-LP till kassetter, från kassett till CD, från CD till digital musik på Forum, från WCj-lagrad musik till egna datorer, och sedan vidare in i Streaming-världen. Det har hunnit bli många surt förvärvade pengar som lagts ut från föreningskassan genom åren på grejer som sedan blivit närmast stenålder inom några år. Idag är det det mindre arbetskrävande Spotify som är "*biblioteket*". Men, CD-skivorna faktiskt finns kvar, och samtidigt har föreningen idag fått tillgång till långt fler vinylskivor idag än på den tiden de verkligen användes.

Det har väl inte undgått någon att det nu för tiden är rejäl nostalgiskt när det spelas musik från vinylskivor, och faktiskt, det är nästan på gränsen till nostalgi redan när musiken kommer från CD skivor. De bärbara datorernas och dom smarta telefonernas tidevarv är här. På samma sätt har två andra tidiga, mycket omdebatterade och väldigt stora investeringar för föreningen, helt gått ur tiden – filmkamerorna. Filmkamrer som behövdes för att kunna filma vad andra gjorde när man var utanför stan. Men mest för att filma inför uppvisningar och på uppvisningar. Vem orkar ställa upp en filmkamera idag när det finns en i varje mobiltelefon, i varenda ficka, och en bärbar dator i nästan allas axelväsor?

Herräng (Dance Camp):

Utvecklingen av dansen inom WCJ har väldigt mycket att tacka Herräng för. Redan till föreningens första sommar 1983 kom det en inbjudan till Herrängslägret. Det var det första lägret i lindy där andra föreningar i Sverige var inbjudna. Det allra första Herrängslägret hade redan hållits 1982, men då bara för SSS medlemmar. Första resan dit för någon från Göteborg gick med tåg 1983 med Lena som besökare. Det blev bara Lena som enda WCS-are som åkte, trots att hon själv då tyckte sig ha "*tämligen påvra danskunskaper*". En nervös resa, men som blev underbar ihop med de kanske 50 som var med de sju dagar lägret varade. Som en följd av det var så kul, så till nästa sommar fick hon med sig Ulla och Nisse. Till året efter följde även Ola Kvarnbo och Anneli Emander med. Dessa fem blev föreningens första besökare i den gamla gruvorten. Av dom fem

¹⁷ CD-skivan fyllde 30 år i Sverige 2012, men den skulle behöva nästan tio år på sig innan den blev vanlig och det började komma billiga spelare på marknaden. Under många år i början så kostade en CD-spelare över 15.000 i dagens pengar.

som var med dom första gångerna det hölls läger på Herräng så har vi ju 2016 fortfarande glädjen att ibland få se Lena, lite oftare Nisse och nästan jämt både Ola och Anneli dansande på Forum. Alla vi andra kan ju bara hoppas att vi själva både orkar, vill och fysiskt kan, hålla på med Lindy i över 30 år från det att vi började.

Under de första åren hölls Herräng alltid vecka 31. Lägre var dock mera av ett "Boot Camp" i upplägget och lite mindre av dansläger. Bland annat fanns det alltid med löpning och intervall träning i backe på programmet. Det var två timmar dans per dag, två timmar fysträning och sedan två timmar akrobatik. Deltagarna kom i mycket god fysisk form. Alla de bästa dansarna var självklart där, det fanns ingen uppdelning på nivåer och det var mycket fokus på akrobatik som ju fick en tredjedel av tiden (WCJ-12b-akro-herräng). På samma läger som Lena 1983 var också Lennart Westerlund och Catrin Lundmark med som elever, vilka sedan skulle utvecklas till ett långlivat uppvisningspar. All dans hölls på det som flera år i början var ett sluttande biografgolv i Folkets Hus - med de lösskruvade bänkraderna ställda mot entreväggen. Längst fram vid scenen fanns det några meter med helt plant golv att dansa på, men sedan lutade det. Hela lägret var baserat på umgänge och de flesta sov i Folkets Hus, och övriga i vad som hette 10-ans Allaktivitetshus - som låg till höger efter Kuggen och 100 meter inåt vägen. Sedan var kvällarna ofta fulla av roliga organiserade lekar, eller så spelade man kort eller bara slappade. Det dansades inte alls lika mycket och man ägnade faktiskt nätterna på Herräng åt att sova - läs och häpna! I alla fall på den punkten har lägret utvecklats. Men det var ändå under de långa lediga kvällarna under de tidiga åren som detta med Herrängs kvällsmöten föddes. Något som inledningsvis bara var en enda lång radda av påhitt, trick som folk kunde, blandat med spontana infall. Skillnaden mot idag blir ju väldigt tydlig när Lena kan säga att "*på ett så litet läger så hann man såklart göra saker tillsammans och lära känna varandra*". Det finns väldigt lite kvar idag som påminner om de allra första åren på Herräng. Men långt innan det fanns ett www.herrang.com och on-line anmälan, så fanns det inbjudan på papper med presentation av lärarna som skickades ut (WCJ-13-H-inbjudan-1992). Notera särskilt det påklustrade kvittot man fick på gamla hederliga Posten när de 600:- betalades in - helt säkert gjort kontant över disk!

Det var tydligen inte bara vid föreningens egna aktiviteter som det skulle bli mycket bastubadande utan den traditionen föddes uppenbarligen redan under de första resorna till Herräng. Även om den ursprungliga bastun på Herräng inte var någon prydnad, och lite av ett ruckel, så var tydligen inte bara underhållet utan också städningen rejält eftersatt. Men den var i alla fall varm. Historien med det kryss på den smutsiga väggen som Bosse en gång ritade med en tvättsvamp berättas som en legendarisk händelse av dom som var med. Dagens bastu på Herräng, som väl kunde vara mer välstädad även den, har dessutom inga som helst förutsättningar att kunna rymma en tredjedel av alla lägerdeltagare på en gång som ändå den gamla gjorde.

Den första utländska instruktör som kom till Herräng, och Sverige, var John Clancy från USA. Han blev inbjuden redan till det första lägret 1982. Han hade en kanske något stel form för sin undervisning som dessutom byggde på slingor han lärde ut - numrerade från 1 och uppåt (WCJ-14-Clancy) (samma klipp som i inledningen). Notera särskilt att inspelningen med Clancy är gjord i stora salen i Folkets Hus i Herräng, där biografbänkarna har knuffats undan mot entreväggen.

Clancy följdes sedan av Al Minnes, som hade varit en av medlemmarna i Whitey's Lindy Hoppers. Hans närvaro på Herräng blev dock bara ettårig eftersom han gick bort i leukemi under våren 1985. Istället det blev Frankie Manning som Lennart Westerlund och dom andra fick övertalat att komma till sommaren 1989 (WCJ-15-bild-Frankie). Något som ju visade sig bli ett genidrag. Frankie kom sedan att besöka Herräng och ge lindy i Sverige mängder med nya turer. Kanske var ändå det viktigaste att han gav dansen både en egen själ och aura fram till sista gången han kom på besök 2008. Att hans infallsvinkel till dansen var helt annorlunda än samtiden var helt uppenbart. När Frankie under sitt första besök hade fått frågan av några som tävlade på 1980-talet hur dom kunde bli bortdömda, förstod han inte ens frågan. För honom var allt man kunde hitta på, och alla sorters move, ok att lägga in i sin lindy - så länge det man gör är i takt till musiken. Som en extra hedersbetygelse och tack till Frankie för hans insatser för dansen i Sverige kom Skolvägen i Herräng att byta namn till "*Frankie Mannings Väg*". (WCJ-16-mannings-väg)¹⁸. Den som inte läst hans memoarer från 2007 ännu, rekommenderas verkligen att göra det (WCJ-17-Frankie boken). Tyvärr kom dock Frankie aldrig att besöka WCJ och Forum.¹⁹

Danslokalen:

Att hålla igång föreningen inledningsvis var ett evigt kuskande mellan nästan alla former av lokaler och gympahallar som fanns runtomkring i stan. Nisse, som var lokalansvarig i föreningen, var en ständig besökare hos, vad som på den tiden hette, Lokalförsörjningen hos Fritid Göteborg. Att få ihop en lista med lokaler till alla aktiviteter, som varje enskild bokades långt i förväg, var ett digert jobb. Spontanitet kring arrangemang var såklart omöjligt, att bara hänga i lokalen gick inte, förvara föreningens prylar på ett ställe gick inte, och att bara gå och träna för att man känner för det var lika omöjligt. Att det inte fanns någon fast punkt gjorde att man ständigt fick väva ihop vad som fanns ledigt, nycklar skulle fixas och lämnas över och sedan skulle ledare och folk informeras (i en tid när det ännu inte fanns hemsidor, E-mail, sms och mobiltelefoner). Att det såklart inte alltid blev rätt heller kan ju den "obokade" julfesten vara ett exempel på. När gänget som skulle göra i ordning och kom till, vad man trodde var ett bokat Forum, höll redan några andra på att förberedde sin fest. Även den gången löste det sig genom att snabbt boka buss, vid lunchtid samma dag, och sen dra iväg med alla till en ny lokal utanför stan där man istället hade julfesten.

Dansandet började som sagt på studenthemmet på Olofshöjd, gick sedan ner i källaren på Chalmers och genom närmast all olika lokaler som fanns i stan, med Gamla Lundenskolan som nog den mest besökta. Forum på Dr Fries Torg hade redan varit lokalen där de flesta av föreningens nybörjarkurser hållits sedan 1987 och därmed väldigt viktig för föreningen²⁰ (WCJ-17b-Forum). Däremot flyttade alla de andra aktiviteter som föreningen anordnade runt i massor med andra, både bra och dåliga, lokaler över hela stan. Samtidigt som föreningen började dra till sig fler medlemmar så började det bli riktigt nödvändigt att söka efter en mera fast punkt för verksamheten. Föreningen satt här fast i ett slags Moment 22; utan en rejäl lokal så gick det inte att

¹⁸ Eftersom svenska gator av princip inte får namnges efter icke svenska medborgare, så krävdes det samtycke från orten och speciella tillstånd för Norrtälje Kommun för att byta namn på Skolvägen.

¹⁹ Frankie, i par med sin son Chazz, finns på bild på väggen i stora salen på Forum. Bilden, signerad av Frankie å Chazz, är från ett minnesvärt kvällsmöte på Herräng 2008 när dom tillsammans med några andra lärare gör Shim-Sham på scenen (en rutin koreograferad av Frankie). En postum hyllningsfilm till Frankie, publicerad ihop med 100-årsdagen, finns här: www.youtube.com/watch?v=m34eD21QzUw

²⁰ Å torget för Sverige – läs tavlan vid dörren till biblioteket – först, och har sedan stått modell för alla liknande torg i Sverige!

växa och bli stabila ekonomiskt, och utan det så gick det inte att få tag i en bra lokal. Ödet ville dock föreningen väl och plötsligt kom det 2001 ett påbud från Fritidsförvaltningen att man inte längre ville administrera huvuddelen av sina lokaler - bland dessa Forum. Föreningen hade i det läget inte en ekonomi som kunde täcka den hyresgaranti som Fritid krävde för att föreningen skulle kunna gå in och ta över Forum genom ett hyresavtal på heltid. Den lösning som medlemmarna "hittade på" i nöden var att låna ut pengar till föreningen - 1 000 kronor av var av de 98 som ställde upp. Med pengar utlånade från medlemmarna, och mot att man kunde visa upp en hyresgaranti på 100.000, fick WCJ ta över Forum från 2002²¹. I det långa och förvirrade förhandlingsspelet med Fritid över kontraktet så kan inte Anders Nordin nog hedras som var den som la ner så mycket tid och till slut fick avtalet i hamn. Det var ju heller inte utan andra frivilliga insatser som föreningen tog över Forum och till slut fick en naturlig samlingspunkt. Det var åtskilliga timmar av många medlemmar som krävdes för att städa, kartlägga utrymningsvägar, svara på brandfrågor, målning, sömnad, ordna lås och nycklar, rusta upp på massor med andra sätt, skaffa köksgrejer men också både få ihop, och sedan installera, en musikanläggning²².

Något som alltid varit en börda som någon behövde ordna var att se till att det fanns dricka till hands vid alla svettiga aktiviteter. Det vill säga då, på den tiden innan de flesta gick runt med egen plastflaska för sitt vatten att dricka, utan då på den tiden när alla drack dricka ur glasflaskor som bodde i fyrkantiga plastbackar med 25 flaskor i varje. Bärandet och transporterandet av backar var något som Bosse och Eva Åström slet med i årtal. Nu har föreningen hunnit bli så gammal att det knappt finns några drickor i flaska alls längre, utan en dricka har nu blivit något som nästan bara finns i aluminiumburk eller på pet-flaska istället.

Informationen kring föreningen

Den utrustning som tycks ha betytt mest för föreningens tidiga tillväxt och spridningen av information måste nog ändå ha varit den kopiator som fanns på systembolaget vid Linnegatan. Det var här Nisse var butikschef och det var här som alla utskick kom till, och där det fixades med en logga på alla kopior. Papper som sedan skulle vikas och i kuvert som sedan gick med gammal hederlig post ut till alla medlemmar. Det vill säga kuvert där papper stoppades ner för hand och där man slickade på både fliken och på frimärket till varje kuvert. Det finns en rejäl bunt med gamla adresslistor, där det gjordes en ny för varje termin, i föreningen tidiga pärmar. Förutom att marknadsföra föreningen genom att sprida ryktet bland bekanta så annonserades det även i flera tidningar inför varje kursstart och många lappar från kopiatorn på Linnegatan, som sattes upp på stan (WCJ-6-Kursinbjudan 1989).

När det sedan var dags för anmälning till någon kurs så var detta långt innan David Vrensk hade börjat göra program som hanterade anmälningar via E-mail och deltagarna började lottas in på kurserna. Informationen måste såklart först ut brevlades och sedan var det alltid någon som satt hemma och tog upp anmälningar på telefon på bestämda tider. Å eftersom ingen hade mobiltelefon ännu så stod den telefonen hemma - både för den som ringde och den som svarade.

²¹ Dom som lånade ut pengar vid övertagande finns hedrade på en tavla till höger i trappan till scenen i Stora Salen på Forum.

²² Föreningen hyr fortfarande Forum av Kommunen, men nu via deras bolag Göteborgslokaler, men på fleråriga kontrakt.

Ett annat sätt att sprida intresset var såklart också att ut på stan och dansa - som på Jazzhuset. Genom åren har det hunnit bli massor med olika arrangemang där föreningen visat upp sig och där olika uppvisningsgrupper, då mest och längst Jump Session. Ett årligen återkommande arrangemang var även Det Glada Göteborg som arrangerades av Föreningsalliansen i Göteborg. Tidsmässigt i sena maj. På WCJ gavs i maj årligen en extra kurs, som egentligen var en uppvisnings slinga, att lära in - men anpassad för varje kursnivå. Något som kom att passa bra som en kombinerad extra påbyggnad och avslutning för vårens kursomgång - med alla i varje grupp klädda efter teman (WCJ-18a-One-man-walk). Efter uppvisningen, som hölls på scen i Bältesspännarparken, var det sedan gemensam fika i Slottsskogen. En klassisk sekvens från en sådan uppvisning är när killarna i Jump Session gör One-man-walk (alla rör sig som "one-man") och en liten kille plötsligt är sju meter in på scenen och helt förundrat står stilla och stirrar under hela numret - å ingen förälder kan med att komma in och hämta honom... Verkligen starkt av dom fyra att inte tappar bort sig medan den lille står där med sina stora ögon. Frågan är väl om vi som såg på såg mest på honom eller på One-man - men det var andäktigt tyst i publiken(WCJ-18b-one-man-walk-bild)²³.

Om Jump Session höll på länge så har andra inte hållit på lika länge, men satsat desto mera energi på tävlandet istället. Förutom när det gäller Jack & Gills på olika läger är det fortfarande inget par som har tävlat i föreningens namn på kanske 25 år. Men i London hösten 2015 fanns det plötsligt två team från WCJ på plats vid European Swing Dance Championships (ESDC) för att tävla. Det var ju närmast en chockerande upplevelse redan på fredagskvällen i fyra-dagars-tävlingen när tjejerna tog ett helt oväntat silver i Jazz-Roots Team Showcase (WCJ-19-ESDC-lilla). Att det sen skulle gå ännu bättre än silver i den sista och mest prestigefyllda av alla tävlingsklasser. Den med det största av alla priser som delades ut, Swing Team Showcase - ja det blev ju nästan ogreppbart. Det var väl ingen som innan trodde på att just det finaste priset i hela tävlingen skulle komma att stå uppställt på skåpet mitt på scenen i Stora Salen på Forum fortsättningsvis (WCJ-20-ESDC-stora). Men med ett bra kval och en nästan helt perfekt utförd show i finalen, ja, å sen var det bara att ta emot jättepriset och börja fira. Det betyder att - i alla fall fram till nästa ESDC - är WCJ bäst förening av alla i hela Europa - som ändå har drygt 700 miljoner innevånare. Inte så illa!

Arrangemang - trivselhelger och träningshelger

Som nämndes ovan så var Systembolaget under en följd av år en av föreningens inofficiella sponsorer genom kopian. Ibland också genom att det ibland gick ordna en extra back eller två till trivsel- och lägerhelger eller till banden vid olika spelningar. Dessa aktiviteter arrangerades någon helg på lämpliga lägergårdar i omgivningarna. Eftersom flera av medlemmarna hade dansat folkdans innan det blev lindy så var Abborrhallen ett typiskt ställe för att ha trivselhelger. Ett annat återkommande sådant ställe var Sillvik. Vid dessa tillfällen var det gemensam mat, dansträning, oftast någon udda annan dansaktivitet som Scottish Ballrom Dance, Square Dance, Knöfox, Afrikansk dans eller något annat som någon kunde lära ut (WCJ-21 + 22-helg-Abborrhallen). Just på dom här bilderna från Abborrhallen 1992, där påminner i alla fall det man gör om Lindy. Sedan var det tydligen bastu, bastu och ännu mera bastu fram till nästan frukost under de första åren (om man nu ska tro på hur det beskrivs av dom som var med). Senare har rutinerna varit ungefär desamma, men kanske med mera dans och mindre tid i bastun.

²³ ESDC har en egen Youtube-kanal som finns här: www.youtube.com/user/EuroSDC

Gemensamma skidresor till Alperna och Saahlbach tillhörde också det som länge var en årlig tradition. Varje år till samma ställe där det fanns chans att dansa i ett hörn av hotellet på kvällarna och arrangerat under namnet av "*Tiger Tours*". Detta var ingen helgresa precis utan 10 dagar med buss – så det fanns verkligen tid för gemenskap. Tio dagar för 2.300:-, där det ingick special-designad team-tröja. Vem kan motstå ett sådant fyndpris, men det är klart, anmälningstiden gick förstås ut hösten 1989 (WCJ-23 + 24-tiger-tours-inbjudan + tiger-tours-tröja).

Till detta har det varje år fixats kräfts-kiva på Forum eller någonstans lämpligt ställe lagom långt bort i fjärran. Att ha en rejäl julfest tillhör också en självklar del av traditionen. Att döma av bilden så kan det ha varit ett rejält sjöslag, eller nått, på just denna julfest på tidigt 1990-tal (WCJ-25-julfest). Något som har kommit, och gått, flera gånger är luciatågen – liksom närmast traditionen att stearinljusen i luciakronan får igång brandlarmet (WCJ-26-luciatåg). Ett inslag som länge var tradition på julfesten, och tyvärr sakta tynat bort, är att styrelsen alltid hade ett gemensamt uppträdande av något slag – som kunde vara roligt, eller någon gång till och med bra.

Att arrangera ett "*Swingin' Spring*" är en annan återkommande tradition i föreningen sedan man höll detta första gången ihop med 10-års jubileet 1993. Det första arrangemanget gick av stapeln i Tyska Skolan, det som nu kallas Gustaviaskolan. Ett ställe som hade ett bra, men illa lutande, dansgolv – som på den tiden var lagom stort²⁴. Eftersom *Swingin' Spring* idag har flyttat fram i kalendern, och nästan infaller de första dagarna på sommaren, så får det väl snart heta "*Swingin' Summer*" istället. När det hela startade i liten skala på 1990-talet så var det inte alls lika många läger runt omkring i Europa och utan något lågpris tillgängligt på flyg var det väldigt sällan någon som var borta på läger bara över helgen. Få deltagare kom då längre ifrån än Oslo. SIS har dock fortsatt och samtidigt flyttat runt mellan lokaler där Exercishuset på Heden blivit hemvist för festerna på senare år. Att arrangera läger idag möter såklart hårdare konkurrens från andra läger om deltagare än för 15 – 20 år sedan, men SIS är fortfarande en viktig inkomstkälla för föreningen, men också en chans för medlemmar att träffa internationella lärare och ett fönster mot övriga dansvärlden.

Sedan digitaliseringen av föreningen tog fart medan David Vrensk var ordförande, så har hanteringen av anmälning och spridning av information av alla slag blivit så mycket enklare, men det krävs fortfarande en rejäl arbetsinsats för att lösa allt det praktiska (WCJ-27-naket Exhus). Ett naket Ex-hus ska just börja pimpas för att skapa stämning för festerna (WCJ-27b-SIS-fest-basen). Fram emot tidig söndag kväll, när allt allt allt sen är över, lider inte sällan dom ansvariga i SiS-kommitteen av akut sömnbrist. Då behöver en bild som denna inte ens arrangeras! (WCJ-28- trött-kommittee).

Det visar sig också att dagens välbesökta måndagsdans uppenbarligen började som en torsdagsdans. Det var inte alltid bättre förr tydligen, för inte ens när föreningen fick ta över Forum så kunde alla få komma med på de kurser de ville gå. Som plåster på såren så kom man därför på att ordna torsdagsdans för att alla i alla fall skulle få en chans att öva (WCJ-29-Forum-torsdag). När bilden togs, 1992, var det en period då det för många var viktigt att ta kurs och inte lika stort

²⁴ SV korsningen Östra Larmgatan / Magasinsgatan – tvärs över gatan från Lärarhögskolan. Ett ställe som i många år också ofta användes för föreningens socialdanskvällar.

fokus på att socialdansa. Något som det allt mer tycks ha blivit, men vem vet, kanske kommer pendeln att svänga tillbaka igen. Den sociala sidan av dansen är ju inte minst viktig och har nog med åren blivit allt viktigare. Många är också dom som blivit ihop genom att börja dansa i WCS och senare WCJ. Redan på tidigt 1980-talet dök det första förhållandet upp där båda dansade och lärde känna varandra genom dansen. Dieter och Jenny lär ha varit bland dom allra första ut med en långsiktig satsning och som inte bara var lite flörtade en helg eller en termin. Kanske kan de tre barnen som följt, och att dom är ihop mer än 30 år senare, ses som ett bevis för att det aldrig är fel att söka efter en partner på dansgolvet. Hur många ytterligare av olika kön som blivit ihop efter det, för en helg eller länge, och hur många barn, och idag kanske till och med barnbarn, som kommit till sedan har ingen ens försökt hålla reda på. Det kan ju få bli ett framtida forskningsuppdrag för en dansare med antropologiskt intresse.

Att föreningen och Forum ännu efter alla dessa år fyller en stor roll som vuxendagis kvällstid och helger för många, kan vi nog lite till mans vara överens om. Att föreningen och allt dansande ger motion och dessutom sprider enormt mycket glädje bland oss medlemmar är vi nog alla precis lika överens om – och väldigt tacksamma för!

Vi får väl hoppas att det kommer att finnas skäl att uppdatera historieskrivningen igen - med de nästa 35 åren. Det skulle i så fall bli nått år efter 2050...

- Å hur kommer Forum att se ut då?
- Å hur, å från vad, spelas musiken?
- Å hur ser dansen ut?
- Å kan 35 år till verkligen förändra allt lika mycket, en gång till?

Den som dansar får se – så fortsatt dansa!

...å förutom Lindy...

Även om beskrivningen här kring föreningens uppkomst och historia närmast helt och hållet bara berör Lindy, så dansas det idag även Balboa, Boogie-Woogie, Stepp och Jazz inom föreningen. Var och en av dessa danser är såklart värda en egen liten historiebeteckning hur just den dansen kommit med i föreningen. Alla initiativ att skriva om alla eller bara en av danserna och deras historia, eller någon annan utveckling som är eller har varit en del av WCS / WCJ's förflutna, är såklart mycket välkomna.
